

Αριθμός απόφασης 74 /2024

9

Αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής 137/21.3.2024
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
(άρθρο 614 παρ. 3 ΚΠολΔ)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή, Κασσιανή Μπουροδήμου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, που ορίσθηκε με τη με αριθμό 73/2024 πράξη της Προϊσταμένης του Πρωτοδικείου Χανίων και από τη Γραμματέα, Αρχοντία Γεωργιάδη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 26 Μαρτίου 2024, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: Ελληνικού Δημοσίου όπως εκπροσωπείται νόμιμα από τους Υπουργούς Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών και Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού, που κατοικοεδρεύουν στην Αθήνα και στο Αμαρούσιο Αττικής, (Α.Φ.Μ. Υπουργείου Οικονομικών: 090165560- Α.Φ.Μ. Υπουργείου Παιδείας και, Θρησκευμάτων: 090055799), το οποίο παραστάθηκε δια του Δικαστικού Πληρεξουσίου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, Δημητρίου Πετρόπουλου, που κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Πρωτοβάθμιας Συνδικαλιστικής Οργάνωσης με την επωνυμία «Ένωση Λειτουργών Μέσης Εκπαίδευσης Χανίων» (ΕΛΜΕ Χανίων), που εδρεύει στα Χανιά (επί της οδού Ελευθερίου Βενιζέλου 1 - 1^ο Γυμνάσιο Χανίων), όπως νόμιμα εκπροσωπείται, η οποία παραστάθηκε διά της πληρεξουσίας της Δικηγόρου Χανίων Μερόπης Βαγιωνάκη (Α.Μ. 163), που κατέθεσε προτάσεις.

Το ενάγον ζητεί να γίνει δεκτή η από 21.3.2024 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης Μει 137/21.3.2024 αγωγή του, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 22.3.2024, οπότε αναβλήθηκε, κατόπιν σχετικού αιτήματος της εναγόμενης, για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά της δίκης και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Στο άρθρο 23 παρ. 2 του ισχύοντος Συντάγματος ορίζεται ότι «Η απεργία αποτελεί δικαίωμα και ασκείται από τις νόμιμα συστημένες συνδικαλιστικές οργανώσεις για τη διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών και εργασιακών γενικά συμφερόντων των εργαζομένων ... Το δικαίωμα προσφυγής σε απεργία των

δημόσιων υπαλλήλων και των υπαλλήλων της τοπικής αυτοδιοίκησης και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, καθώς και του προσωπικού των κάθε μορφής επιχειρήσεων δημοσίου χαρακτήρα ή κοινής ωφέλειας, που η λειτουργία τους έχει ζωική σημασία για την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών του κοινωνικού συνόλου, υπόκειται στους συγκεκριμένους περιορισμούς του νόμου που το ρυθμίζει. Οι περιορισμοί αυτοί δεν μπορούν να φθάνουν έως την κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας ή την παρεμπόδιση της νόμιμης άσκησης του». Αντίστοιχα, στα άρθρα 19 παρ. 1 και 30 παρ. 1 και 8 στοιχ. α' και β' του ν. 1264/1982 ορίζεται ότι «Η απεργία αποτελεί δικαίωμα εργαζομένων που ασκείται από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, α) ως μέσο για τη διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών, εργασιακών, συνδικαλιστικών και ασφαλιστικών συμφερόντων των εργαζομένων και ως εκδήλωση αλληλεγγύης για τους αυτούς σκοπούς και β) ως εκδήλωση αλληλεγγύης εργαζομένων επιχειρήσεων ή εκμεταλλεύσεων που εξαρτώνται από πολυεθνικές εταιρείες προς εργαζομένους σε επιχειρήσεις ή εκμεταλλεύσεις ή στην έδρα της ίδιας πολυεθνικής εταιρείας, και εφόσον η έκβαση της απεργίας των τελευταίων θα έχει άμεσες επιπτώσεις στα οικονομικά ή εργασιακά συμφέροντα των πρώτων» (άρθρο 19 παρ. 1) και ότι «Ο νόμος αυτός, όπως είναι, εκτός από τις διατάξεις των άρθρων 14 παρ. 3 - 10, 16 παρ. 7 - 9, 22 παρ. 1 και 2, 24 και 27, εφαρμόζεται με τις ειδικές ρυθμίσεις που προβλέπονται παρακάτω ανάλογα και στους έμμισθους πολιτικούς υπαλλήλους του Δημοσίου, με εξαίρεση τους υπαλλήλους της Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών (Ε.Υ.Π.), όπως και στους μόνιμους ή με θητεία υπαλλήλους των Οργανισμών τοπικής Αυτοδιοίκησης, των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων, των εκκλησιαστικών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου και λοιπών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ακόμη δε και στους υπαλλήλους με σχέση ιδιωτικού δικαίου που κατέχουν οργανικές θέσεις, σύμφωνα με το άρθρο 103 παρ. 3 του Συντάγματος. Το ελληνικό Δημόσιο νομιμοποιείται σε κάθε περίπτωση να προσφύγει ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου, σύμφωνα με την παρ. 4 του άρθρου 22, και δια του Υπουργού που ασκεί τη σχετική εποπτεία, και όταν έχει εκχωρήσει τις σχετικές κρατικές αρμοδιότητες σε Ο.Τ.Α. ή άλλα Ν.Π.Δ.Δ., ακόμη και με μεταφορά προς αυτούς των κατ' αντικείμενο αρμοδίων υπαλλήλων (άρθρο 30 παρ. 1 ως ισχύει μετά το άρθρο 29 του ν. 5027/2023) ... α) Προκειμένου για δημοσίους υπαλλήλους της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, κήρυξη της απεργίας δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί πριν περάσουν τέσσερις (4) πλήρεις μέρες, από τη γνωστοποίηση των αιτημάτων και των λόγων που τα θεμελιώνουν με έγγραφο που κοινοποιείται, με δικαστικό επιμελητή στο Υπουργείο Προεδρίας Κυβερνήσεως, στο Υπουργείο Οικονομικών, στο Υπουργείο που υπάγονται οι υπάλληλοι αυτοί, καθώς επίσης και στις διοικήσεις των

φορέων που εποπτεύονται απ' αυτό, όταν πρόκειται για απεργία υπαλλήλων τους.

β) Η απεργία κηρύσσεται από δευτεροβάθμιες ή τριτοβάθμιες οργανώσεις μετά από απόφαση της Γενικής Συνέλευσης.» (30 παρ. 8 στοιχ. α και β'). Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι κατά τη συνταγματική δικαιοταξία το δικαίωμα της απεργίας αποτελεί ειδικότερη έκφανση της συνδικαλιστικής ελευθερίας και συνιστά αυτοτελές ατομικό δικαίωμα των εργαζομένων, αφενός, συνιστάμενο στην προστατευόμενη, αν ασκηθεί νομίμως, ευχέρεια του μισθωτού (στον ιδιωτικό ή στον ευρύτερο δημόσιο τομέα) να απαλλαγεί προσωρινά, δια της αναστολής της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας ή της εργασιακής σχέσης, από την εξ αυτών απορρέουσα υποχρέωση παροχής της εργασίας του χωρίς να περιέλθει σε υπερημερία οφειλέτη και, αφετέρου, υποκείμενο στους όρους και τις προϋποθέσεις που θέτει ο (κοινός) νομοθέτης για την άσκησή του. Μεταξύ αυτών καταλέγεται και η αρμοδιότητα του οργάνου της συνδικαλιστικής οργάνωσης που λαμβάνει την απόφαση για την κήρυξη της απεργίας και ασκεί το απεργιακό δικαίωμα, καθώς δεν αρκεί να είναι αυτή απλώς νόμιμα συνεστημένη (βλ. (Μον)ΕφΠειρ 339/2023, *qualex*, Ζερδελή, Συλλογικό Εργατικό Δίκαιο, 2021, σ. 346). Σε τέτοιον περιορισμό υποβάλλει, κατά παρέκκλιση των αντίστοιχων ρυθμίσεων που ισχύουν για τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα, το δικαίωμα απεργίας των (μόνιμων και ΙΔΑΧ) πολιτικών υπαλλήλων του Δημοσίου ο νομοθέτης προβλέποντας ότι η κήρυξη της απεργίας τους γίνεται από δευτεροβάθμιες ή τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις ύστερα από απόφαση της οικείας γενικής συνέλευσης. Οι ρυθμίσεις του αυτές είναι αποκλειστικές, υπό την έννοια ότι καμία άλλη συνδικαλιστική οργάνωση δεν έχει αρμοδιότητα να κηρύξει απεργία με συμμετοχή των ως άνω υπαλλήλων, ο δε περιορισμός αυτός θεωρείται συνταγματικά θεμιτός, αφού υπαγορεύεται από την ανάγκη στάθμισης και εξισορρόπησης των συνδικαλιστικών συμφερόντων των εργαζομένων και των συμφερόντων του κοινωνικού συνόλου και δεν αναιρεί την ουσιαστική υπόσταση του δικαιώματος της απεργίας. Ούτε, άλλωστε, δύναται να θεωρηθεί ότι η εφαρμογή των διατάξεων αυτών παρακωλύει τη νόμιμη άσκηση του απεργιακού δικαιώματος, καθώς αυτές οριοθετούν τούτο, θέτοντας απλώς διαδικαστικούς κανόνες, οι οποίοι αποσκοπούν στο να αποτρέψουν πρόχειρες ή βιαστικές αποφάσεις για την κήρυξη απεργίας, που αποτελεί κατά τη φύση της, ως μέσου προστασίας των εργασιακών δικαιωμάτων, το *ultimum refugium* κατά το πνεύμα του συνταγματικού νομοθέτη [(Μον)ΕφΠειρ 339/2023, *qualex*, (Μον)ΕφΘεσ 383/2018, *qualex*]. Περαιτέρω, μια πρώτη υποχρέωση της συνδικαλιστικής οργάνωσης που κηρύσσει απεργία για δημοσίους υπαλλήλους της παραγράφου 1 του αρ. 30 του ν. 1264/1982 αποτελεί η γνωστοποίηση των αιτημάτων και των λόγων που τη θεμελιώνουν τέσσερις (4)

πλήρεις ημέρες πριν πραγματοποιηθεί στο Υπουργείο Προεδρίας Κυβερνήσεως (ήδη Προεδρία της Κυβερνήσεως), στο Υπουργείο Οικονομικών, στο Υπουργείο που υπάγονται οι υπάλληλοι αυτοί, καθώς επίσης και στις διοικήσεις των φορέων που εμποτεύονται απ' αυτό, εφόσον πρόκειται για απεργία των μελών τους. Η γνωστοποίηση αυτή πραγματοποιείται με δικαστικό επιμελητή. Η παράλειψη της σχετικής υποχρέωσης καθιστά την άσκηση του απεργιακού δικαιώματος παράνομη (βλ. ΕφΠειρ 475/2011, Νόμος, ΜΠρΑ 3363/2014, Αρμ 2014, σ. 2094, Ληξουριώτη, Συλλογικές Εργασιακές Σχέσεις, 2020, σ. 462). Σε περίπτωση επαναλαμβανόμενων απεργιών μικρής διάρκειας, η αρχική αναγγελία και τήρηση της τετραήμερης προθεσμίας καλύπτει και τις επόμενες επαναλαμβανόμενες με τα ίδια αιτήματα απεργίες μόνο εάν καθορίζονται από την αρχή η συχνότητα και η διάρκεια των επαναλαμβανόμενων αυτών απεργιών (βλ. Ληξουριώτη, Συλλογικές Εργασιακές Σχέσεις, 2020, σ. 462). Περαιτέρω, καταχρηστική και συνεπώς παράνομη, χαρακτηρίζεται η απεργία, η οποία παρά την τήρηση όλων των διατυπώσεων και προϋποθέσεων του νόμου, πραγματοποιείται με τέτοιο τρόπο ή έχει αιτήματα, που ενώ εμπίπτουν στους νόμιμους σκοπούς της απεργίας, η άσκηση του δικαιώματος υπερβαίνει την καλόπιστη συμπεριφορά ή τον σκοπό του συγκεκριμένου δικαιώματος. Έτσι, η νομιμότητα ελέγχεται και με τα κριτήρια της συνταγματικής ρήτρας περί απαγόρευσης καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος (άρθρο 25 παρ. 3 Σ). Κατά την κρατούσα δε στη θεωρία και νομολογία άποψη, εφαρμογή έχει και η διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, λαμβάνοντας υπόψη ότι το δικαίωμα της απεργίας έχει και διάσταση ιδιωτικού δικαίου (ΑΠ 857/2015, ΔΕΝ 2017, σ. 808, ΑΠ 543/2013, ΔΕΕ 2013, σ. 1084, (Μον) ΕφΑθ 2072/2023, Νόμος). Κρίσιμα στοιχεία για τη διαπίστωση της υπέρβασης των ορίων του άρθρου 281 ΑΚ, η οποία καθιστά την απεργία καταχρηστική, είναι μεταξύ άλλων η στάθμιση των αντίθετων συμφερόντων εργαζομένων και εργοδότη, λαμβάνοντας υπόψη την δυσανάλογη ζημία στην επιχείρησή του, ή το κοινωνικό σύνολο, ή την εθνική οικονομία, σε συνδυασμό με την μορφή και τη διάρκεια της απεργίας, ή τον επιλεγέντα χρόνο και την τακτική, το μέγεθος της προσβολής δικαιωμάτων τρίτων και την προφανή ή μη δυσαναλογία με την, από την απεργία, επαπειλούμενη ή επερχόμενη ζημία της επιχείρησης και το επιδιωκόμενο όφελος των απεργών. Το αν τα αιτήματα των απεργών είναι απλώς υπερβολικά δεν ασκεί επιρροή. Επίσης, λαμβάνοντας υπόψη ότι η διαπίστωση της δυσαναλογίας ενέχει τον κίνδυνο του δικαστικού ελέγχου των διεκδικήσεων των εργαζομένων και δεδομένου ότι ο νομοθέτης έχει ήδη θέσει προϋποθέσεις, που αποσκοπούν και στην αποτροπή της δυσανάλογα μεγάλης ζημίας, η απεργία θεωρείται καταχρηστική λόγω παράβασης της αρχής της αναλογικότητας, μόνο όταν η δυσαναλογία ζημίας και ωφέλειας είναι αφόρητη (ΕφΑθ 5687/2004, ΔΕΕ 2005, σ.

334, (Μον) ΕφΑθ 2072/2023, Νόμος). Τέλος, στο άρθρο 22 παρ. 4 του ν. 1264/1982 «ορίζεται ότι «Για διαφορές που προκύπτουν από την εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 19 – 22 αποφασίζει το Μονομελές Πρωτοδικείο της έδρας της συνδικαλιστικής οργάνωσης που έχει κηρύξει την απεργία κατά τη διαδικασία των άρθρων 663 έως 676 του Κώδικα πολιτικής Δικονομίας», ήδη δε μετά το Ν. 4335/2015 των άρθρων 614 αρ. 3 περ. α' και 621 ΚΠολΔ. Στις υπαγόμενες στο αντικειμενικό πεδίο εφαρμογής του άρθρου αυτού διαφορές περιλαμβάνονται όσες ανακύπτουν εξαιτίας της αμφισβήτησης είτε της νομιμοποίησης της συνδικαλιστικής οργάνωσης στην κήρυξη της απεργίας είτε της νομιμότητας της ίδιας της απεργίας λόγω μη τήρησης των προϋποθέσεων που θέτει ο νόμος ή λόγω καταχρηστικής άσκησης του απεργιακού δικαιώματος (βλ. (Μον)ΕφΠειρ 339/2023, quallex).

Με την υπό κρίση αγωγή του, το ενάγον εκθέτει ότι η εναγόμενη είναι πρωτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση, μέλη της οποίας είναι οι εκπαιδευτικοί κάθε κλάδου και κατηγορίας - δημόσιοι υπάλληλοι της Δευτεροβάθμιας Διεύθυνσης Εκπαίδευσης Χανίων, την εποπτεία της οποίας έχει το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων. Ότι με την από 15.3.2024 εξώδικη γνωστοποίηση, που του επιδόθηκε αυθημερόν, η αντίδικός του προκήρυξε απεργία-αποχή των ως άνω μελών της από κάθε διαδικασία ή ενέργεια που συνδέεται με την άσκηση των καθηκόντων αυτών, που αφορούν τις διαδικασίες της ατομικής αξιολόγησης που προβλέπονται από τις διατάξεις των ΥΑ 9950/ΓΔ5/27-1- 2023, 118891/ΓΔ5/23-10-2023 και την μεταγενέστερη 41539/ΓΔ5/17-1-2024 και κάθε άλλης κανονιστικής πράξεως που εκδόθηκε ή θα εκδοθεί κατ' εφαρμογή και κατ' εξουσιοδότηση των άρθρων 33, 34, 35 και 36 ν.4692/2020 και των άρθρων 56 έως 83 και 97 ν.4823/2021, μετά την παρέλευση τεσσάρων ημερών από την ως άνω κοινοποίηση. Ότι η απεργία αυτή είναι παράνομη (και ως καταχρηστική) διότι : α) προκηρύχθηκε από την εναγόμενη πρωτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση κατά παράβαση της διάταξης του άρθρου 30 παρ. 8 περ. β του ν. 1264/1982, σύμφωνα με την οποία προκειμένου για δημοσίους υπαλλήλους η απεργία κηρύσσεται από δευτεροβάθμιες ή τριτοβάθμιες οργανώσεις μετά από απόφαση της Γενικής Συνέλευσης, β) δεν τηρήθηκε την εκ του άρθρου 3 του ν. 2224/1994 υποχρέωση της εναγόμενης περί κατάθεσης ενώπιον του Ο.ΜΕ.Δ. (Οργανισμός Μεσολάβησης και Διαιτησίας) αίτησης διεξαγωγής δημοσίου διαλόγου για τα αιτήματα της απεργίας, γ) αποτελεί πολιτική απεργία, που αποσκοπεί αποκλειστικά στην κατάργηση των ως άνω νομοθετικών διατάξεων, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην αγωγή, κατατείνει μη υποβολή των συμμετεχόντων σε αυτήν στον έλεγχο του εργοδότη τους Ελληνικού Δημοσίου και την επ' αόριστον μη εκπλήρωση των υποχρεώσεων συμμόρφωσης προς τις

επίμαχες νομοθετικές διατάξεις, που καταργούνται εν τις πράγμασι σε βάρος των μαθητών και των οικογενειών τους, ενώ η ικανοποίηση των αιτημάτων της, δεν εξαρτάται απο το ίδιο το ενάγον ως εργοδότη, αλλά από το ελληνικό κοινοβούλιο. Με βάση δε τα ανωτέρω ιστορούμενα, το ενάγον ζητεί να αναγνωρισθεί ο παράνομος και καταχρηστικός χαρακτήρας της ως άνω απεργίας που κήρυξε η εναγόμενη, να απαγορευθεί η συνέχισή της, καθώς και η επανάληψη της ίδιας ή παρόμοιας απεργίας στο μέλλον, να απειληθεί εις βάρος της αντιδίκου του χρηματική ποινή ποσού πέντε χιλιάδων (5.000) ευρώ για κάθε παράβαση του διατακτικού της προκείμενης απόφασης, να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή ως προς όλα τα αιτήματά της, καθώς και να καταδικασθεί η εναγόμενη στα δικαστικά του έξοδα. Με το ως άνω περιεχόμενο και αιτήματα, η κρινόμενη αγωγή παραδεκτώς εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο για την εκδίκασή της (άρθρο 22 παρ. 4 του ν. 1246/1982), κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 614 επ. ΚΠολΔ, εργατικές διαφορές). Είναι δε επαρκώς ορισμένη, απορριπτομένου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού της εναγομένης, πλην του αγωγικού αιτήματος να απαγορευθεί κάθε άλλη παρόμοια μελλοντική απεργιακή κινητοποίηση το οποίο τυγχάνει απορριπτέο ως απαράδεκτο λόγω αοριστίας, αφού το ενάγον ουδόλως επικαλείται ότι έχει ήδη αποφασιστεί από τα αρμόδια όργανα της εναγόμενης η πραγματοποίηση άλλων συναφών απεργιακών κινητοποιήσεων και, επομένως, επίκειται μετά βεβαιότητας η πραγματοποίησή τους, και νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 23 παρ. 2 και 25 παρ. 1 του Συντάγματος, 22 παρ. 4 και 30 παρ. 8 περ. β' του ν. 1264/1982, 3 του ν. 2224/1994, 281 ΑΚ, 68, 70, 176, 907, 908 παρ. 1, 946 παρ. 1 και 947 παρ. 1 ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος να κηρυχθεί η εκδοθησομένη απόφαση προσωρινά εκτελεστή ως προς το αναγνωριστικό αγωγικό αίτημα, το οποίο τυγχάνει απορριπτέο ως μη νόμιμο, δεδομένου ότι οι αναγνωριστικές αποφάσεις δεν αποτελούν, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 904 παρ. 2 α' ΚΠολΔ, τίτλο εκτελεστό, προϋπόθεση απαραίτητη για την κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής (ΕφΘεσ 28365/2011, Αρμ 2012, σ. 914, ΕφΑθ 628/2003, ΕΛΛΔνη 2004, σ. 1450, ΕφΑθ 292/2001, ΕΛΛΔνη 2001, σ. 1663, ΕφΑθ 1014/1992, Νόμος, ΕφΑθ 3702/1986, ΕΛΛΔνη 1986, σ. 706, ΠΠρΑθ 225/2016, Νόμος). Εξάλλου, απορριπτέοι τυγχάνουν οι ισχυρισμοί της εναγόμενης ότι δεν χωρεί απαγόρευση της συνέχισης της απεργίας, καθόσον ενόψει των διατάξεων των άρθρων 946 παρ. 1 και 947 παρ. 1 ΚΠολΔ, αν η παράνομη απεργία έχει ήδη κηρυχθεί ή πραγματοποιείται, προσβάλλοντας έτσι το δικαίωμα και πάντως το έννομο συμφέρον του εργοδότη για την ομαλή και αδιάκοπη λειτουργία της εργασιακής σύμβασης, δικαιούται ο τελευταίος να ζητήσει με καταψηφιστική αγωγή τη μη έναρξη ή τη διακοπή της

Q

απεργίας (άρση της προσβολής), ενώ, αν έχει εξαγγελθεί και επίκειται με πιθανότητα κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις η πραγματοποίηση ή επανάληψη τέτοιας απεργίας ο εργοδότης δικαιούται να ζητήσει την απαγόρευσή της, δηλαδή την παράλειψή της στο μέλλον, με απειλή των μέσων έμμεσης εκτέλεσης του άρθρου 947 παρ. 1 ΚΠολΔ (βλ. ΑΠ 543/2013, ΔΕΕ 2013, σ. 1084, ΑΠ 528/1990, (Μον)ΕφΑθ 2058/2021, quallex, (Μον)ΕφΘεσ 383/2018, quallex). Συνεπώς, η κρινόμενη αγωγή, καθ' ο μέρος κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Από την ένορκη εξέταση του μάρτυρα της εναγόμενης, η οποία περιλαμβάνεται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου και όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που προσκομίζουν με επίκληση οι διάδικοι αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 33, 34, 35 και 36 του Ν. 4692/2020 «Αναβάθμιση του Σχολείου και άλλες διατάξεις» θεσμοθετήθηκε η αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου κάθε σχολικής μονάδας μέσω της ρύθμισης συλλογικού προγραμματισμού του εκπαιδευτικού έργου και ομάδων δράσεων επαγγελματικής ανάπτυξης, ενώ προβλέφθηκε η αυτοαξιολόγηση των εκπαιδευτικών και η εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου των σχολικών μονάδων. Ακολούθως, δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 56 - 83 του Ν. 4823/2021 «Αναβάθμιση του Σχολείου, ενδυνάμωση των εκπαιδευτικών και άλλες διατάξεις» θεσπίστηκε σύστημα αξιολόγησης του έργου των στελεχών της εκπαίδευσης, των εκπαιδευτικών και των μελών του Ειδικού Εκπαιδευτικού Προσωπικού (Ε.Ε.Π.) και Ειδικού Βοηθητικού Προσωπικού (Ε.Β.Π.) της δημόσιας Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, καθορίζοντας τα όργανα και τις διαδικασίες αξιολόγησης, που συμπληρώθηκαν και ρυθμίστηκαν περαιτέρω με τις κατ' εξουσιοδότηση του παραπάνω νόμου εκδοθείσες με αριθμούς 9950/ΓΔ5/27.1.2023, 118891/ΓΔ5/23.10.2023 και 41539/ΓΔ5/17.1.2024 Υπουργική Απόφαση και εγκυκλίου του Υπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων αντίστοιχα. Η εναγόμενη είναι πρωτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση, μέλη της οποίας είναι οι εκπαιδευτικοί κάθε κλάδου και κατηγορίας της Δευτεροβάθμιας Διεύθυνσης Εκπαίδευσης Χανίων, την εποπτεία της οποίας έχει το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων, που εργάζονται στο Ελληνικό Δημόσιο. Στις 15.3.2024 η παραπάνω συνδικαλιστική οργάνωση επέδωσε στο ενάγον, όπως αυτό νόμιμα εκπροσωπείται, εξώδικη γνωστοποίηση, με την οποία και για τους διαλαμβανόμενους σε αυτήν λόγους, γνώρισε σε αυτό ότι, κατόπιν της από 7.2.2024 σχετικής απόφασης της Γενικής Συνέλευσης των μελών της, κηρύσσει απεργία-αποχή αυτών από κάθε διαδικασία ή ενέργεια που συνδέεται με την άσκηση των καθηκόντων τους, που αφορούν τις

διαδικασίες της ατομικής αξιολόγησης που προβλέπονται από τις διατάξεις των 9950/ΓΔ5/27-1-2023, 118891/ΓΔ5/23-10-2023 και την μεταγενέστερη 41539/ΓΔ5/17-1-2024 (Υπουργική Απόφαση και εγκυκλίους του Υπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων αντίστοιχα) και κάθε άλλης κανονιστικής πράξεως που εκδόθηκε ή θα εκδοθεί κατ' εφαρμογή και κατ' εξουσιοδότηση των άρθρων 33, 34, 35 και 36 ν.4692/2020 και των άρθρων 56 έως 83 και 97 ν.4823/2021, μετά την παρέλευση τεσσάρων ημερών από την ως άνω κοινοποίηση. Ωστόσο, η ως άνω απεργία-αποχή προκηρύχθηκε από την εναγόμενη πρωτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση χωρίς να έχει σχετική προς τούτο αρμοδιότητα και κατά παράβαση της διάταξης του άρθρου 30 παρ. 8 περ. β του ν. 1264/1982, σύμφωνα με την οποία προκειμένου για δημοσίους υπαλλήλους η απεργία κηρύσσεται από δευτεροβάθμιες ή τριτοβάθμιες οργανώσεις, με αποτέλεσμα η προκείμενη απεργιακή κινητοποίηση να παρίσταται παράνομη, απορριπτομένων ως νομικά αβάσιμων των περι του αντιθέτου ισχυρισμών της εναγόμενης. Εξάλλου, η εναγόμενη δεν τήρησε και την απορρέουσα από το άρθρο 3 του ν. 2224/1994, όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση του με το άρθρο 94 του νόμου 4808/2021, όχι δε από το άρθρο 19 παρ. 2 του ν. 1264/1982, όπως εσφαλμένα αυτή υπολαμβάνει, υποχρέωσή της για την υποβολή ενώπιον του ΟΜΕΔ αίτησης διεξαγωγής δημοσίου διαλόγου για τα αιτήματα της απεργίας-αποχής, γεγονός που δεν αμφισβητείται από την ίδια, με συνέπεια να συντρέχει παράνομο της κινητοποίησης και για τον πρόσθετο αυτό λόγο. Η εναγόμενη, περαιτέρω, διατείνεται ότι το ενάγον βάσει του παραπάνω άρθρου θα μπορούσε και το ίδιο να προκαλέσει το δημόσιο διάλογο αντί να προβεί καταχρηστικά, υπό το πρίσμα του άρθρου 281 ΑΚ στην έγερση της ένδικης αγωγής του. Ωστόσο, ενώ, πράγματι, η διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 εδ. τελευτ. του ν. 2224/1994 αναγνωρίζει σχετικό δικαίωμα στον εργοδότη, με αυτήν ουδόλως μετατίθεται η υποχρέωση πρόκλησης του δημοσίου διαλόγου από την εναγόμενη στο ενάγον, που έχει την ως άνω ιδιότητα, ενώ δεν απαιτείται από την παράλειψη της τήρησης της να προκαλείται βλάβη στο τελευταίο, καθώς στην αντίθετη περίπτωση θα ματαιωνόταν ο σκοπός θέσπισης της πιο πάνω υποχρέωσης, που αποτελεί τυπική προϋπόθεση του νομίμου της κήρυξης της απεργίας, η δε σχετική ρύθμιση θα καθίστατο άνευ αντικειμένου. Συνεπώς, ο πιο πάνω ισχυρισμός της εναγόμενης δεν έχει έρεισμα στο νόμο και ως εκ τούτου τυγχάνει απορριπτέος (βλ. ΜΠρΑθ 542/2023, ΜΠρΑθ 379/2023). Εξάλλου, οι νόμιμες διατυπώσεις για την άσκηση του δικαιώματος της απεργίας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η αίτηση διεξαγωγής δημοσίου διαλόγου, πρέπει, μη προβλεπόμενης ουδεμίας σχετικής εξαίρεσης, να τηρούνται και στην περίπτωση της «λευκής» απεργίας, εάν ήθελε θεωρηθεί ως τέτοια η προκείμενη κινητοποίηση, απορριπτομένων ομοίως ως μη νόμιμων των περι του αντιθέτου

ισχυρισμών της εναγόμενης. Πλέον των ανωτέρω, αποδείχθηκε, ότι το αίτημα της κηρυχθείσας από την εναγόμενη απεργίας-αποχής όλων των προαναφερομένων μελών της από κάθε διαδικασία ή ενέργεια που συνδέεται με την άσκηση των καθηκόντων τους, που αφορούν τις διαδικασίες της ατομικής αξιολόγησης που προβλέπονται από τις διατάξεις των ΥΑ 9950/ΓΔ5/27-1- 2023, 118891/ΓΔ5/23-10-2023 και την μεταγενέστερη 41539/ΓΔ5/17-1-2024 και κάθε άλλης κανονιστικής πράξεως που εκδόθηκε ή θα εκδοθεί κατ' εφαρμογή και κατ' εξουσιοδότηση των άρθρων 33, 34, 35 και 36 ν.4692/2020 και των άρθρων 56 έως 83 και 97 ν.4823/2021, αφορά στη μη εφαρμογή των ως άνω διατάξεων για την αξιολόγηση των ανωτέρω και δεν συνδέεται καθ' οιονδήποτε τρόπο με την επίλυση προβλημάτων, τα οποία ενδεχομένως αντιμετωπίζουν οι εκπαιδευτικοί που εντάσσονται σε αυτήν λόγω πρόσθετων, πέραν των βασικών καθηκόντων τους, υποχρεώσεων που αναλαμβάνουν βάσει της ανωτέρω νομοθετικής ρύθμισης περί της διαδικασίας αξιολόγησης τους. Η ικανοποίηση του αιτήματος αυτού δεν εξαρτάται από τη βούληση του ενάγοντος, αλλά από τη βούληση του Ελληνικού Κοινοβουλίου, αφού με αυτό ουσιαστικά διώκεται η απόσυρση των ανωτέρω διατάξεων και η ανάκληση των κανονιστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν κατ' εξουσιοδότηση αυτών. Καθόσον δε πολιτική είναι η απεργία που στρέφεται κατά των φορέων των συνταγμένων πολιτειακών λειτουργιών και έχει ως κύριο σκοπό, εμφανή ή υποκρυπτόμενο, τον εξαναγκασμό τους σε πράξη ή παράλειψη, που μπορεί να συνίσταται είτε στη μεταβολή κάποιου φορέα της πολιτικής εξουσίας, είτε στην επιβολή ή αποτροπή ορισμένου πολιτικοοικονομικού προσανατολισμού (ΕφΑΘ 1/1992, ΕΕργΔ 1992/840), το Δικαστήριο κρίνει ότι η εξαγγελθείσα από την εναγόμενη απεργία, με την οποία διεκδικούνται αιτήματα, η ρύθμιση των οποίων ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της πολιτείας και μπορεί να γίνει μόνο με θέσπιση ή τροποποίηση ισχυόντων κανόνων δικαίου, είναι πολιτική απεργία, αφού επιχειρεί να καταλύσει το δικαίωμα της πολιτειακής εξουσίας να νομοθετεί σε ζήτημα, που ανήκει στην αποκλειστική ρυθμιστική εξουσία της, καθιστώντας με τον τρόπο αυτό στάσιμο το προσφερόμενο εκπαιδευτικό έργο προς βλάβη των μαθητών και των οικογενειών τους, δοθέντος ότι λόγοι δημοσίου συμφέροντος επιβάλλουν το δημόσιο αγαθό της εκπαίδευσης να υπόκειται σε συνεχή αξιολόγηση, προκειμένου να βελτιώνεται και να επικαιροποιείται (βλ. σχετ. ΕφΑΘ 4242/2021 τράπεζα νομικών πληροφοριών «νόμος», Λεβέντης Γεώργιος, «Η καταχρηστική απεργία κατά το Σύνταγμα και το κοινό Δίκαιο», ΝοΒ 32.244, Καρακατσάνης, «Εργατικό Δίκαιο», έκδοση Β', τόμος ΙΙ, σελ. 233, Καλομοίρης, ΕΕργΔ 1954.1178, Σπυρόπουλος, ΕΕργΔ 1953.815). Συνεπώς, η επίδικη απεργιακή κινητοποίηση συνιστά «πολιτική» απεργία,

η οποία είναι παράνομη, απορριπτομένων των περί του αντιθέτου ισχυρισμών της εναγόμενης ως αβάσιμων. Μετά ταύτα αποδείχθηκε ότι η ένδικη απεργία - αποχή, που κήρυξε η εναγόμενη είναι παράνομη για τους ανωτέρω αναφερόμενους λόγους, ενώ η εκ μέρους του ενάγοντος επικαλούμενη καταχρηστικότητα αυτής, προϋποθέτει κατ' αρχάς νόμιμα κηρυχθείσα απεργία, η οποία εν προκειμένω δεν υφίσταται και συνακόλουθα, παρέλκει η εξέταση των σχετικών λόγων της ένδικης αγωγής. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η κρινόμενη αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη κατ' ουσίαν, να αναγνωρισθεί ότι η ένδικη απεργία-αποχή είναι παράνομη, να απαγορευθεί η συνέχισή της καθώς και η επανάληψή της στο μέλλον με την απειλή σε βάρος της εναγόμενης χρηματικής ποινής για κάθε περίπτωση παραβίασης της ανωτέρω καταψηφιστικής διάταξης της παρούσας απόφασης, κατα τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό. Το παρεπόμενο αίτημα περί κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής πρέπει να γίνει δεκτό ως βάσιμο και από ουσιαστική άποψη, διότι συντρέχουν εξαιρετικοί προς τούτο λόγοι, καθόσον έπρεπε ήδη, τουλάχιστον από 22.3.2024, να έχει εκκινήσει η διαδικασία παρατήρησης της πρώτης διδασκαλίας των εκπαιδευτικών από τον αρμόδιο Σύμβουλο εκπαίδευσης στα πλαίσια του πεδίου Α2 της διαδικασίας αξιολόγησης, ενώ, μέχρι τις 27.3.2024 πρέπει να ολοκληρωθεί η διαδικασία κατάρτισης και ανάρτησης των πινάκων με τα ζευγάρια αξιολογητών-αξιολογούμενων για το πεδίο Β αυτής και κατά συνέπεια, αν δεν κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η παρούσα απόφαση ως προς την εν θέματι διάταξη της, θα ματαιωθεί ο σκοπός των προαναφερόμενων νομοθετικών διατάξεων, που καθιερώνουν την αξιολόγηση του παραγόμενου εκπαιδευτικού έργου. Λόγω δε του προαναφερόμενου κατεπείγοντος και των περιστάσεων έκδοσης της παρούσας, είναι απολύτως αναγκαία η παροχή άδειας προς το ενάγον για την επίδοση αυτής στην εναγόμενη αυθημερόν και μετά την παρέλευση της ώρας 19:00 μ.μ. έως ώρα 21:00 μ.μ. της σημερινής ημέρας, δεκτού γενομένου του σχετικού αιτήματος του ενάγοντος. Τέλος τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν μεταξύ των διαδίκων εξαιτίας της ιδιαίτερης δυσχέρειας των εφαρμοσθέντων κανόνων δικαίου, κατ' άρθρο 179 του ΚΠολΔ, δεδομένου ότι την εφαρμογή της προαναφερόμενης διάταξης δεν αποκλείει η ειδική διάταξη του άρθρου 22 παρ.1 του ν. 3693/1957 [βλ. (Μον)Εφε:υβ 243/2023, Νόμος].

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε στο σκεπτικό ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι η κηρυχθείσα από την εναγόμενη απεργία -- αποχή που γνωστοποιήθηκε στο ενάγον στις 15.3.2024 είναι παράνομη

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ τη συνέχιση της παραπάνω απεργίας – αποχής καθώς και την επανάληψή της στο μέλλον, με την απειλή σε βάρος της εναγόμενης χρηματικής ποινής ύψους δύο χιλιάδων (2.000) ευρώ για κάθε ημέρα παραβίασης του διατακτικού της παρούσας απόφασης.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση ως προς την αμέσως προηγούμενη διάταξή της προσωρινά εκτελεστή.

ΠΑΡΕΧΕΙ την άδεια στο ενάγον να επιδώσει την παρούσα απόφαση και μετά την παρέλευση της ώρας 19.00 μ.μ. και έως ώρα 21.00 μ.μ. της σημερινής ημέρας.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα μεταξύ των διαδίκων δικαστικά έξοδα.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στα Χανιά, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους, στις 26 Μαρτίου 2024.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
από το ... που έχω
στα χέρια μου και επικυρώνω
Χανιά 27-3-24

